

ΘΕΑΤΡΟ - ΚΡΙΤΙΚΗ

«Hello and Goodbye» του Athol Fugard στο Θέατρο Ένα

Μετάφραση: Μόνικα Βασιλείου, Ρέα Φραγκοφίνου.

Σκηνοθεσία: Μόνικα Βασιλείου

Σκηνικά - Κοστούμια: Λάκης Γενέθλης

Παίζουν: Μαρίνος Ξενοφώντος, Ιωάννα Καμμένου - Σιαφκάλη.

Ενιωθα κάποια θλίψη βλέποντας το λιγοστό κοινό στον «Άλλο Χώρο» του Θεάτρου Ένα την περασμένη Τετάρτη στην παράσταση του έργου του Athol Fugard. Εξίσου θλιβερή ήταν για μένα η μεγάλη προσέλευση του κοινού στις πολλές παραστάσεις της προηγούμενης παραγωγής του Θεάτρου Ένα «Το κλουβί με τις Τρελές».

Διότι αν το «Κλουβί» εμπίμπτει - κατά τη γνώμη μου, την οποία προφανώς λίγοι συμμερίζονται - στην κατηγορία μη θεάτρου, το «Hello and Goodbye» είναι θέατρο όπως το αντιλαμβανόμαστε. Θαυμάσια δραματουργική βάση, υπεύθυνη και τίμια σκηνοθεσία, χωρίς φορμαλιστικές υπεκφυγές, χωρίς νόθευση του συγγραφικού ύφους, υποκριτική δουλειά γενναία μάλιστα στις δυσκολίες των ρόλων και γενναίοδωρη στην προσφορά ψυχής. Οι συντελεστές της παράστασης έδειξαν σε-

βασμό και ευαισθησία στην αντιμετώπιση του κειμένου. Και η σκηνοθέτις Μόνικα Βασιλείου και ο σκηνογράφος Λάκης Γενέθλης πρόσεχαν να μην επισκιάσουν το κείμενο με τις δικές τους δημιουργίες για να φανεί στην παράσταση ο αυθεντικός κόσμος του Fugard.

Και ο κόσμος του Fugard είναι φτιαγμένος από πόνο. Το έργο είναι μια πραγματεία για τα είδη του πόνου, του πόνου στο σώμα, στην ψυχή, στις αναμνήσεις στις σχέσεις, στη μοναξιά, στην επαφή. Ο Τζόννη και η Έστερ λένε κάθε μέρα «Hello» στον πόνο, το «Goodbye» θα το πουν μόνο μία φορά όταν έρθει η ώρα.

Ακριβής στην επιφάνεια του λόγου και στο υπόστρωμα των συναισθημάτων, όπως και στο «Δρόμο προς τη Μέκκα» ο Fugard καταφέρνει να εξωτερικεύσει ένα από τα πιο εσωτερικά, τα πιο ενδόψυχα θέματα «το θέμα της διαδοχής του αίματος», της σχέσης γονιού - παιδιού, της κληροδότησης της μοίρας από γενιά σε γενιά. Η ζωή του πατέρα, ο πόνος, η αναπηρία, η στέρηση, αποτελούν καλούπι για τη ζωή του Τζόννη, που αποδέχεται την κληρονομιά, και στοιχείο απώθησης για την Έστερ, η

οποία απαρνείται την ίδια κληρονομιά.

Αυτή η διαφορά κατευθύνσεων ορίζει την αντίθεση μεταξύ των μορφών που πλάθουν σταδιακά μπροστά μας ο Μαρίνος Ξενοφώντος και η Ιωάννα Σιαφκάλη ξετυλίγοντας το κείμενο ατάκα - ατάκα μέχρι την ολοκλήρωσή τους στις τελευταίες στιγμές του έργου. Έδωσαν τους ήρωες τους όμοιους στη δυστυχία και αντίθετους στην αντιμετώπιση της. Σπουδαία δουλειά και των δύο.

Φαίνεται ότι και για τους δύο ισχύει ο ίδιος κανόνας: στις δύσκολες προκλήσεις ανταποκρίνονται πολύ καλύτερα απ' ό,τι αποδίδουν σε ρόλους ελαφρότερους, που δεν τους βγάζουν εκτός των ορίων της συνηθισμένης τους επαγγελματικής συμπεριφοράς. Νομίζω ότι η σκηνοθετική προσπάθεια της Μόνικας Βασιλείου συνειδητά στόχευε στο να οδηγήσει τους ηθοποιούς όχι μόνο στα βάθη του κειμένου, αλλά και στα βάθη της επαγγελματικής τους προσωπικότητας, μακριά από επιφανειακά κλισέ. Το σκηνικό του Λάκη Γενέθλη, απλή καμάρα με δύο πόρτες, μετατρέπεται σε σύμβολο ενός κόσμου που μπάζει τον πόνο και τη μοίρα από παντού. Δείτε την παράσταση.

 Νόνα Μολέσκη